

8. Chương 08

Vẻ lo lắng bồn chồn của Quý ròm không qua được mắt bà.

Ngày hôm sau, nhân lúc chỉ có hai bà cháu ở nhà, bà lại gần Quý ròm, nhỏ nhẹ hỏi:

- Làm gì mà buồn buồn thế cháu?

- Dạ có gì đâu ạ! - Quý ròm chối.

Bà chép miệng:

- Bà thấy cháu lo lo là!

- Không phải đâu bà ơi!

Quý ròm kêu lên. Nhưng bà không tin. Bà vẫn lặng lẽ quan sát nó, rồi lại hỏi:

- Anh Vũ đã làm gì cháu phải không?

Quý ròm lắc đầu:

- Anh Vũ có làm gì đâu!

- Bà nghĩ là có! - Giọng bà nghi ngại - Chẳng Vũ là chúa cộc, lẽ nào nó lại bỏ qua cho cháu vụ tắm drap?

Biết không thể nào giấu bà, Quý ròm đưa tay gãi cổ:

- Anh Vũ chỉ bắt cháu chép phạt thôi!

Bà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chỉ chép phạt thôi ư?

- Dạ, - Quý ròm nhún vai - Chỉ khi nào cháu không chịu chép, lúc đó anh Vũ mới phá hỏng đồ đạc của cháu!

- Ô, thế thì cháu chép đi! - Bà nói, giọng đã có phần nhẹ nhõm - Thế mà bà cứ lo đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm!

- Nhưng cháu không thể chép bà ạ!

Giọng điệu rầu rĩ của Quý ròm khiến bà ngơ ngác:

- Sao lại thế hở cháu? Chẳng lẽ cháu không muốn giữ mớ chai lọ của cháu lại hay sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Cháu muốn. Nhưng cháu đã nói rồi. Cháu không thể chép câu đó được.

- Câu đó là câu gì mà cháu có vẻ bức bối thế? - Bà tò mò hỏi.

Quý ròm nhìn bà, đắn đo một thoáng rồi hắng giọng đọc lên cái câu mà anh Vũ phạt nó phải chép.

Nghe xong, bà ngẩn người ra:

- Câu đó thì có gì là kinh khủng đâu?

Quý ròm nhăn nhó:

- Nhưng cháu không thể gọi những thí nghiệm của cháu là trò nhảm nhí!

- Ồi dào! - Bà kêu lên - Gọi gì mà chẳng được! Miễn là mình thoát nạn thôi chứ!

Rồi bà hạ giọng nài nỉ:

- Chép đi cháu! Nghe lời bà, chép đi, đừng có bướng!

- Không được đâu bà ơi! - Quý ròm khẳng khẳng - Hồi trước ông Bruno thà bị thiêu sống trên giàn hỏa chứ không chịu thừa nhận mặt trời quay quanh trái đất đấy!

- Là sao? Cháu nói gì bà chẳng hiểu!

- Thế này này! - Quý ròm hùng hồn giải thích - Trước kia có một thời người ta cho rằng mặt trời quay chung quanh trái đất, còn trái đất thì đứng yên vì nó là trung tâm của vũ trụ. Đó cũng là quan điểm của Nhà thờ. Về sau, ông Copernicus rồi đến các ông Bruno, Galileo đều nói ngược lại, rằng mặt trời đứng yên và chính trái đất mới quay chung quanh mặt trời. Ông Bruno bị Giáo hội bắt giam tám năm và đưa ra Tòa án Tôn giáo nhưng ông thà bị hỏa thiêu chứ nhất định không chịu nói khác với suy nghĩ của mình! Thế đấy!

- Lạy chúa! - Bà trợn mắt - Sao cái ông Bruno gì gì đó điên quá vậy hở cháu? Cái nào quay quanh cái nào thì liên quan gì đến mình mà phải đưa lưng ra chịu chết? Người ta bảo sao cứ nói theo vậy có phải hơn không?

- Đâu thể nó như bà được! - Quý ròm bật cười - Người ta là nhà khoa học mà lại! Nhà khoa học thì không thể nói sai sự thật được!

- - Nhưng cháu có phải là nhà khoa học đâu! - Bà nhấp nháy mắt - Cháu cứ chép tưởng cái câu đó thì đã sao!

Mặc cho bà dụ dỗ, Quý ròm vẫn không nao núng. Nó nói, vẻ kiên quyết:

- Bây giờ cháu còn đi học nhưng biết đâu sau này cháu sẽ trở thành một nhà khoa học. Vì vậy cháu cần phải học tập theo ông Bruno.

Thấy không lay chuyển được đứa cháu cứng đầu, bà thở dài giận dỗi:

- Đã vậy thì mặc cháu! Nhưng mai mốt nhỡ có chuyện gì thì đừng có kiếm bà mà nhè đấy nhé!

- Cháu sẽ không nhè đâu! - Quý ròm nheo mắt trêu bà - Nhà khoa học ai lại nhè!

- Khoa học cái tổ mẹ mày! Có mà bét đít với thằng Vũ!

Bà nói, tức tối và tuyệt vọng. Rồi bà hậm hực bỏ đi.

Chắc bà lo lắng cho mình lắm! Quý ròm nhìn theo bà, buồn rầu nhủ bụng. Nhưng nó không thể làm theo lời khuyên của bà. Nó đã quyết định rồi. Nó sẽ không chép phạt. Hoặc giả, nếu chép nó sẽ thay chữ "trò nhảm nhí" bằng một từ ngữ khác, ý nghĩa hơn và ít báng bổ hơn. Rồi mặc anh Vũ muốn làm gì thì làm.

Quý ròm nhìn lên tấm lịch trên tường. Hôm nay đã là ngày cuối cùng. Sáng mai, theo lời hẹn, nó phải nộp tờ giấy chép phạt cho anh Vũ nếu muốn cứu mớ chai lọ linh kính của mình. Mặc dù đã quyết tâm bắt chước ông Bruno hy sinh tất cả cho khoa học nhưng mỗi lần nghĩ đến những dụng cụ và thiết bị mà mình đã cất công tom góp bấy lâu nay bỗng chốc bị ném tôm vào hố rác, Quý ròm không khỏi xót ruột. Những lúc ấy, nó phải nghĩ đến hình ảnh ủ rũ của Tiểu Long lúc ngồi ngoài vườn để tự trấn an mình. Ừ, dù sao sự hy sinh của mình cũng không phải là vô nghĩa! Với ba chục ngàn trong túi, hiện nay Tiểu Long chưa thể mua được con gấu bông cho nhỏ Oanh tội nghiệp, nhưng ít ra nó cũng đã cất giữ được một phần ba ước mơ của em gái mình. Những ngày sắp tới, nó và Tiểu Long sẽ nghĩ ra cách kiếm thêm tiền. Chắc chắn là sẽ có cách, mặc dù đó là cách gì thì nó chưa nghĩ ngay ra được.

Trước đây, Quý ròm định bàn với Tiểu Long tổ chức thêm một buổi biểu diễn ảo thuật có bán vé ngay tại nhà bạn mình. Nó đã suy tính kỹ càng về chuyện này. Khu phố Tiểu Long ở là khu phố của dân lao động nghèo, bọn trẻ con ở đó chắc chắn sẽ không đào đâu ra hai ngàn đồng để mua vé. Quý ròm dự tính chỉ bán vé với giá năm trăm đồng. Giá vé thấp nhưng nếu bọn nhóc chen kín cả mảnh sân phía sau nhà Tiểu Long thì số tiền kiếm được cũng không đến nỗi nào.

Nhưng kế hoạch đó chưa kịp thực hiện đã nhanh chóng bị phá sản. Nếu ngày mai Quý ròm không chịu nộp tờ chép phạt hoặc cố tình chép sai những lời anh Vũ dặn thì những dụng cụ hành nghề của nó có nguy cơ bị tan tành. Nghĩ đến đó, Quý ròm bất giác đưa mắt nhìn lên dãy chai lọ đủ

kiểu đủ cỡ đang nằm im lặng xếp hàng trên giá gỗ sát tường. Ánh mắt của nó lúc này nom trùu mẩn lạ. Có vẻ như nó đang thầm nói lời vĩnh biệt với những người bạn đã cùng mình chia bùi xẻ ngọt lâu nay!

Suốt buổi chiều hôm đó, Quý ròm cứ thấp tha thấp thỏm. Nó ở lì trong phòng học, không dám ló mặt ra ngoài. Nó sợ gặp anh Vũ. Nó sợ anh sẽ nhắc nó về chuyện nộp phạt.

Thực ra, nếu anh Vũ muốn gặp nó thì Quý ròm chẳng trốn đi đâu được, nhưng anh Vũ chẳng có ý định đó. Vả lại, nghỉ trưa một chút xiu, anh đã vùng dậy dắt xe chạy đi chơi, đến tối mịt mới về.

Trong bữa cơm, Quý ròm thỉnh thoảng lại liếc về phía anh. Nhưng nó thấy anh chẳng tỏ vẻ gì khác lạ. Anh vẫn thản nhiên nhai cơm, thậm chí không hề nhìn nó.

Ngay cả khi ba xuýt xoa khôì hài:

- Chà, bữa nay chắc là có một tí "độc hại" trong canh hay sao mà nó ngọt ác!

Cả nhà đều phì cười, duy có anh chỉ nhếch mép một tí ti. Dường như anh đang bận tâm nghĩ ngợi một chuyện gì đó. Chuyện gì nhỉ, Quý ròm tự hỏi, chẳng rõ nó có dính dáng gì đến mình không!

Quý ròm mang nỗi băn khoăn vô tới tận phòng ngủ. Ngay cả khi đã lên giường rồi, nó vẫn nhìn trộm về phía anh nhưng anh vẫn tảng lờ.

Anh Vũ bật chiếc đèn nhỏ nơi đầu giường, duỗi mình trên tấm drap bà vưa vá lại, ung dung nằm đọc sách. Có vẻ như anh đã quên bằng lời giao hẹn hôm nào với đứa em khốn khổ đang bồi hồi trần trọc đằng kia.